

Sygn. akt VI P 153/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 lipca 2017 roku.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący : SSR Paula Markiewicz

Protokolant : st. sekr. sąd. Barbara Marszewska

po rozpoznaniu w dnia 17 lipca 2017 roku w Gdańsku

sprawy z powództwa D. J.

przeciwko P. S.

o wynagrodzenie za pracę, sprostowanie świadectwa pracy

I. zasądza od pozwanego P. S. na rzecz powódki D. J. kwotę 1.242,20 złotych (tysiąc dwieście czterdzieści dwa złote i 20/100) netto tytułem wynagrodzenia za pracę za miesiąc marzec 2015 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego P. S. na rzecz powódki D. J. kwotę 1.242,20 złotych (tysiąc dwieście czterdzieści dwa złote i 20/100) netto tytułem wynagrodzenia za pracę za miesiąc sierpień 2015 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 września 2015 roku do dnia zapłaty,

III. w pozostałym zakresie oddala powództwo,

IV. zasądza od powódki D. J. na rzecz pozwanego P. S. kwotę 690 złotych (sześćset dziewięćdziesiąt złotych i 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

V. zasądza od pozwanego P. S. na rzecz powódki D. J. kwotę 875,04 złotych (osiemset siedemdziesiąt pięć złotych i 04/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 270 złotych (dwieście siedemdziesiąt złotych i 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

VI. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.242,20 złotych (tysiąc dwieście czterdzieści dwa złote i 20/100) netto,

VII. nakazuje ściągnąć od pozwanego P. S. na rzecz Skarbu Państwa- Kasy Sądu Rejonowego (...)w G. kwotę 125 złotych (sto dwadzieścia pięć złotych i 00/100) tytułem niewiszczonych kosztów sądowych w sprawie.

Sygn. akt VI P 153/16

UZASADNIENIE

Powódka D. J. pozwem z dnia 27 listopada 2015 roku wystąpiła przeciwko pozwanemu P. S. o zasądzenie na jej rzecz kwoty 6.043,54 złotych netto tytułem wynagrodzenia za pracę w następujących kwotach:

- 1.186,38 złotych za miesiąc listopad 2012 roku,

- 1.186,38 złotych za miesiąc lipiec 2013 roku,

- 1.186,38 złotych za miesiąc październik 2013 roku,

- 1.242,20 złotych za miesiąc marzec 2015 roku,

-1.242,20 złotych za miesiąc sierpień 2015 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11-ego kolejnego miesiąca za miesiąc poprzedni do dnia zapłaty. Nadto powódka wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, iż w dniu 26 września 2003 roku zawarła umowę o pracę z adwokatem W. S.- ojcem pozwanego. Umowa o pracę trwała do dnia 9 września 2015 roku. Wygaśnięcie umowy nastąpiło z powodu śmierci pracodawcy. Powódka podała, iż pracodawca nie uregulował na jej rzecz w całości należnego wynagrodzenia, powyższe dotyczy zaś miesięcy objętych sporem. Pozwany jest jedynym spadkobiercą zmarłego pracodawcy i zobowiązał się do uregulowania na jej rzecz wszystkich zaległych kwot. Pozwany jednak do dnia wytoczenia powództwa powyższych nie uregulował. Mając powyższe na uwadze żądanie objęte sporem jest zasadne. (k. 2-3v)

Pozwany P. S. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości, z ostrożności procesowej podniósł zarzut przedawnienia w zakresie dochodzonych przez powódkę roszczeń. Nadto pozwany wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, według spisu kosztów, ewentualnie według norm przepisanych, o ile takowy spis nie zostanie złożony.

W uzasadnieniu pozwany przyznał, iż jest jedynym spadkobiercą zmarłego pracodawcy powódki - W. S.. Pozwany zaprzeczył, iż kiedykolwiek deklarował powódce wypłatę należności objętych sporem. W jego ocenie wszelkie należności z tytułu wynagrodzenia za pracę były regulowane przez pracodawcę na bieżąco. Nadto powódka składając pozew chce wykorzystać sytuację, iż pozwany nie uczestniczył stale w prowadzeniu działalności zmarłego i nie ma pełnej wiedzy w zakresie przekazywania wynagrodzenia powódce. Pozwany podał, iż z posiadanej przez niego listy płac za 2012 rok bezspornie wynika, iż powódka pokwitowała wypłatę na jej rzecz wynagrodzenia za miesiąc listopad. Również w zakresie roku 2013, powódka podpisała listę płac za wszystkie miesiące, w tym objęte żądaniem pozwu. Nadto, z wiedzy pozwanego wynika, iż zmarły pracodawca uregulował na rzecz powódki należności z tytułu wynagrodzenia za pracę za pozostałe miesiące, jakich dotyczy niniejsza sprawa. Pozwany regulował również na bieżąco wszelkie składki na rzecz ZUS, jak również należności z tytułu podatku dochodowego.

W tym stanie rzeczy trudno przyjąć twierdzenia pozwu za prawdziwe, albowiem powyższe pozostają w sprzeczności z zasadami logicznego rozumowania. (k. 31-36)

W piśmie z dnia 25 stycznia 2017 roku powódka rozszerzyła powództwo wnosząc w tym zakresie o zasądzenie na jej rzecz również wynagrodzenia za pracę za miesiąc sierpień 2012 roku oraz październik 2012 roku tj. w łącznej kwocie 2.372,76 złotych. Nadto powódka wniosła o sprostowanie wydanego jej przez świadectwa pracy w zakresie wpisu dotyczącego wykorzystania przez nią urlopu wypoczynkowego w wymiarze 20 dni (160 godzin), podczas gdy z takowego w 2015 roku w ogóle nie korzystała. (k. 140-142)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Powódka D. J. była zatrudniona u W. S. prowadzącego Kancelarię (...) w okresie od dnia 26 września 2003 roku do dnia 9 września 2015 roku, na podstawie umowy o pracę, na stanowisku referenta prawnego. Wskutek śmierci pracodawcy powyższa umowa o pracę wygasła.

Spadek po zmarłym w (...) W. S., nabył syn - pozwany P. S..

Wynagrodzenie powódki wynosiło najniższą krajową.

Wynagrodzenie powódki było przekazywane przelewem na jej rachunek bankowy, zdarzały się również wypłaty gotówkowe powyższego.

Obsługę księgową w zakresie prowadzonej przez W. S. działalności prowadziło Biuro (...). Powyższe przygotowywało dokumenty dotyczące rozliczeń (przelewów) na rzecz ZUS oraz Urzędu Skarbowego, jak również z tytułu wynagrodzenia. Biuro (...) nie otrzymywało zwrotnie powyższych dokumentów, z potwierdzeniem dokonania wypłat.

Za lata 2012-2013 powódka pokwitowała osobiście na listach płac, odbiór wypłaconego na jej rzecz wynagrodzenia, w zakresie każdego miesiąca, opatrując powyższe własnoręcznym podpisem.

W zakresie roku 2014 podpisy powódki potwierdzające fakt otrzymania przez nią wynagrodzenia za pracę dotyczą okresu do marca 2014 roku.

W zakresie roku 2015 roku listy płac nie zawierają jakichkolwiek potwierdzeń wypłaty na rzecz powódki wynagrodzenia za pracę.

Listy płac były przygotowywane przez Biuro (...). Powyższe nie były podpisywane na bieżąco, zdarzało się zbiorcze podpisywanie list za dłuższy okres wstecz.

W. S. opłacił wszelkie należności z tytułu składek na rzecz ZUS, jak również z tytułu należności podatkowych w związku z zatrudnieniem powódki.

W dniu 30 października 2015 roku pozwany wypłacił na rzecz powódki ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za 46 dni, nadto odszkodowanie oraz wynagrodzenie za okres od dnia 1 września 2015 roku do dnia 9 września 2015 roku tj. w łącznej kwocie 9.283 złotych netto (11.893,78 złotych brutto)

Pozwany wydał powódce świadectwo pracy.

Powódka nie występowała do pozwanego z wnioskiem o jego sprostowanie.

(Dowód: świadectwo pracy- k. 6-6v, umowa o pracę- k. 8, oświadczenie – k. 10, akt poświadczenia dziedziczenia – k. 39-41, listy płac- 45, 86 pismo ZUS z dnia 24 czerwca 2016 roku- k. 75, pismo US z dnia 28 czerwca 2016 roku- k. 84, historia rachunku- k. 89-97, kopiiw przelewu- k. 44, kopie PIT- k. 141-154, zestawienie operacji na rachunku- k. 183-196, zaświadczenie dot. przelewów na rachunku– k. 242-246, zeznania świadka M. Z.- k. 165-166 (nagranie 00:05:25-00:28:02), k.232 (nagranie 00:07:34- 00:10:01), zeznania świadka S. P.- k. 232-234 (nagranie 00:11:07-00:40:30), zeznania powódki D. J.- k. 101-102 (nagranie 00:03:07-00:12:14) w zw. z k. 256-257 (nagranie 00:04:09-00:11:41), k. 258 (nagranie 00:21:28- 00:23:38), zeznania pozwanego P. S. – k. 257-258 (nagranie 00:11:41-00:21:28), akta osobowe pracownika)

Sąd zważył co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, jak również przedłożonych przez strony do akt niniejszej sprawy.

Dowody z dokumentów, w zakresie w jakim posłużyły do ustalenia stanu faktycznego, Sąd uznał za wiarygodne, gdyż nie budziły one wątpliwości, wzajemnie się uzupełniały i potwierdzały, tworząc spójną i logiczną całość.

Ponadto w swych ustaleniach Sąd oparł się na zeznaniach świadków M. Z. oraz S. P., jak również stron prowadzonego postępowania.

Sąd uznał powyższe zeznania za wiarygodne, albowiem niniejsze wzajemnie ze sobą korespondowały, tworząc ze sobą spójną i logiczną całość. Niniejsze znajdowały również oparcie w dowodach z dokumentów złożonych do akt sprawy.

Z zeznań powołanych wyżej osób zgodnie wynika, iż powódka była zatrudniona u pozwanego w okresie od 26 września 2003 roku do dnia 9 września 2015 roku.

Z tytułu zatrudnienia powódka otrzymywała wynagrodzenie w wysokości najniższej krajowej. Obsługę księgową w zakresie prowadzonej przez pracodawcę- W. S. działalności prowadziło Biuro (...). Powyższe przygotowywało dokumenty dotyczące rozliczeń (przelewów) na rzecz ZUS oraz Urzędu Skarbowego, jak również z tytułu wynagrodzenia za pracę. Biuro (...) nie otrzymywało zwrotnie powyższych dokumentów, z potwierdzeniem dokonania wypłat, a zatem nie kontrolowało faktu wypłaty na rzecz powódki wynagrodzenia w okresie objętym sporem. Biuro (...) przygotowywało również listy płac. Powyższe nie były jednak podpisywane na bieżąco, zdarzało się ich zbiorcze podpisywanie za dłuższy okres wstecz.

Pozwany w toku prowadzonego postępowania złożył do akt powyższe listy płac. Za list za lata 2012-2013 bezspornie wynika, iż powódka pokwitowała osobiście odbiór wypłaconego na jej rzecz wynagrodzenia, w zakresie każdego miesiąca, składając w tym zakresie swój własnoręczny podpis. W zakresie roku 2014 podpisy powódki potwierdzające fakt otrzymania przez nią wynagrodzenia za pracę dotyczą jedynie okresu do marca 2014 roku. Odnośnie zaś roku 2015 roku listy płac powódki nie zawierają jakichkolwiek potwierdzeń wypłaty na jej rzecz wynagrodzenia za pracę.

Postanowieniem z dnia 17 lipca 2017 roku (k. 256) Sąd na podstawie art. 217§2 k.p.c. w zw. z art.227 kpc Sąd oddalił pozostałe wnioski dowodowe stron (k. 166,112), albowiem powyższe zmierzały do ustalenia okoliczności nieistotnych z punktu widzenia przedmiotu sprawy, poza tym zgromadzony w sprawie materiał dowodowy był wystarczający do poczynienia ustaleń w sprawie.

Podkreślić należy, iż zgodnie z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Podnieść należy, iż brak wykazania powyższych okoliczności obciążać musi zawsze podmiot, na którym spoczywa ciężar tego dowodu, Sąd nie ma bowiem ani obowiązku, ani też możliwości wyręczenia stron w wyjaśnianiu treści łączących strony stosunków, w sytuacji gdy pozostają one w tym zakresie bierne. Zgodnie z podstawową w procesie cywilnym zasadą kontrydiktoryjności to strony są zobowiązane do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne stając się dysponentem postępowania dowodowego, zaś Sąd jest zwolniony od odpowiedzialności za jego wynik. (orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 1997 roku, II CKN 70/96, OSNC 1997, Nr 8, poz. 113, z dnia 16 grudnia 1997 roku, II UKN 244/98, OSNAPIUS 1999, Nr 20, poz.662).

W świetle powyższego to na stronie pozwanej w niniejszym postępowaniu spoczywał ciężar wykazania, iż wypłaciła ona na rzecz powódki należne jej świadczenia pieniężne za okres sporny.

W tym zakresie winna była ona zatem przedłożyć Sądowi wiarygodną dokumentację powyższe potwierdzającą.

W ocenie Sądu pozwany powyższemu obowiązkowi częściowo zadośćuczynił.

Zdaniem Sądu strona pozwana przedstawiła wiarygodne dowody potwierdzające wypłatę na rzecz powódki wynagrodzenia za pracę za miesiące sierpień, październik, listopad 2012 roku, jak również za miesiące lipiec i październik 2013 roku. W tym zakresie pozwany przedłożył do akt dokumenty w postaci list płac, opatrzone podpisami powódki, potwierdzające fakt otrzymania przez nią powyższych należności. W ocenie Sądu za niewiarygodne uznać należało w tym zakresie twierdzenia powódki, iż mimo złożonego przez nią podpisu, wynagrodzenie za powyższy okres nie zostało na jej rzecz wypłacone. Zdaniem Sądu powyższe uznać należało za całkowicie nielogiczne, jak również pozostające w sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego. Co więcej w żadnej mierze z materiału dowodowego sprawy nie wynika dlaczego pozwany miałby regulować należności za poprzedzające i następne miesiące, a nie regulować zaś wynagrodzenia za okres objęty sporem. W ocenie Sądu za całkowicie gołosłowne uznać również należało twierdzenia powódki, iż wielokrotnie występowała do pracodawcy, jak również do świadka M. Z. o wypłatę na jej rzecz zaległego wynagrodzenia, okoliczności tej nie potwierdziła bowiem w/w świadek w toku poradzonego postępowania. W ocenie Sądu skoro powódka podpisała listę płac, mając świadomość wagi składanego przez nią podpisu, zwłaszcza uwzględniając jej prawnicze wykształcenie, to tym samym potwierdziła, iż wynagrodzenie za powyższe miesiące

zostało na jej rzecz wypłacone. Powyższego ustalenia nie podważają w ocenie Sądu dokumenty w postaci historii z rachunków bankowych stron, albowiem wypłata wynagrodzenia powódki mogła również nastąpić bezpośrednio do jej rąk. Okoliczność zaś złożenia przez nią podpisów na listach płac fakt wypłaty na jej rzecz wynagrodzenia bez wątplenia potwierdza.

W ocenie Sądu pozwany nie wykazał natomiast, iż W. S. wypłacił na rzecz powódki wynagrodzenie ze miesiące marzec 2015 roku oraz sierpień 2015 roku. W tym zakresie nie został przedłożony wiarygodny materiał dowodowy powyższe potwierdzający. Niniejszej okoliczności nie potwierdza bowiem żaden z dowodów zgromadzonych w sprawie. W tym zakresie przedłożone przez pozwanego listy płac nie zawierają pokwitowań powódki. Również wydruki z rachunków bankowych stron takowych wypłat nie potwierdzają. Żaden z dowodów nie potwierdza również innej formy przekazania na rzecz powódki powyższych należności.

Podkreślić należy, że zgodnie z treścią § 8 ust. 1 -2 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 8 maja 1996 roku w sprawie zakresu prowadzenia przez pracodawców dokumentacji w sprawach związanych ze stosunkiem pracy oraz sposobu prowadzenia akt osobowych pracownika (Dz. U. z 1996r., Nr 62, poz. 286 ze zm.) pracodawca zakłada i prowadzi odrębnie dla każdego pracownika kartę ewidencji czasu pracy w zakresie obejmującym: pracę w poszczególnych dobach, w tym pracę w niedziele i święta, w porze nocnej, w godzinach nadliczbowych oraz w dni wolne od pracy wynikające z rozkładu czasu pracy w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy, a także dyżury, urlopy, zwolnienia od pracy oraz inne usprawiedliwione i nieusprawiedliwione nieobecności w pracy. Nadto pracodawca jest zobowiązany do prowadzenia imiennej karty (listy) wypłacanego na rzecz pracownika wynagrodzenia za pracę oraz innych świadczeń związanych z pracą.

Powyższy obowiązek statuuje również art. 94 pkt 9a kp.

Nakłada on bowiem na pracodawcę obowiązek prowadzenia dokumentacji dotyczącej stosunku pracy.

Wskazać należy, iż jest to podstawowy obowiązek pracodawcy.

Z żadnego dowodu zgromadzonego w sprawie nie wynika zaś, iż pracodawca uregulował na rzecz powódki należności dotyczące miesiąca marca 2015 roku oraz sierpnia 2015 roku.

Mając powyższe na uwadze Sąd na mocy art. 80 kp zasądził na rzecz powódki wynagrodzenie za pracę za powyższe miesiące. O powyższym orzeczono w punkcie I i II wyroku. O odsetkach od kwot zasądzonych w punktach jw. orzeczono na podstawie art. 85 § 2 kp.

W pozostałym zakresie tj. odnośnie wynagrodzenia za miesiące sierpień, październik, listopad 2012 roku, jak również za miesiące lipiec i październik 2013 roku, Sąd powództwo oddalił, mając na uwadze argumentację powołaną wyżej.

Nadto mając na uwadze treść art. 291 § 1 kp należności za rok 2012 roku bezsprzecznie uległy przedawnieniu.

O powyższym orzeczono w punkcie III wyroku.

O rygorze natychmiastowej wykonalności – w punkcie VI orzeczono na podstawie art. 477² § 1 kpc.

Rozważenia w niniejszej sprawie wymagało również żądanie powódki dotyczące sprostowania świadectwa pracy w zakresie informacji o wykorzystanym przez nią urlopie wypoczynkowym.

W ocenie Sądu powództwo w tym przedmiocie nie zasługiwało jednak na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 97 § 1 kp w związku z rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy pracodawca jest obowiązany niezwłocznie wydać pracownikowi świadectwo pracy. Natomiast § 2 cyt. artykułu stanowi, iż w świadectwie pracy należy podać informacje dotyczące okresu i rodzaju wykonywanej pracy, zajmowanych stanowisk,

trybu rozwiązania albo okoliczności wygaśnięcia stosunku pracy, a także inne informacje niezbędne do ustalenia uprawnień pracowniczych i uprawnień z ubezpieczenia społecznego.

Ponadto w świadectwie pracy zamieszcza się wzmiankę o zajęciu wynagrodzenia za pracę w myśl przepisów o postępowaniu egzekucyjnym.

Na żądanie pracownika w świadectwie pracy należy podać także informacje o wysokości i składnikach wynagrodzenia oraz o uzyskanych kwalifikacjach.

Nadto wskazać należy, iż poza informacjami wskazanymi wyżej, treść świadectwa pracy powinny stanowić dane podane w Rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania z dnia 15 maja 1996 roku (Dz. U z 1996 roku, Nr 60, poz. 282 ze zmianami) tj. obowiązującego okresie zatrudnienia powódki. Powyższe dane dotyczą wymiaru czasu pracy, podstawy prawnej rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy, urlopu wypoczynkowego, dodatkowego urlopu albo innego dodatkowego uprawnienia lub świadczenia, należności ze stosunku pracy uznanych i niezaspokojonych przez pracodawcę do dnia ustania tego stosunku z powodu braku środków finansowych, okresu korzystania z urlopu bezpłatnego i podstawy prawnej jego udzielania, wykorzystanego urlopu wychowawczego, liczby dni za które pracownik otrzymał wynagrodzenia zgodnie z art. 92 kp, wykorzystania zwolnienia od pracy przewidzianego w art. 188 kp, okresu za który pracownikowi przysługuje odszkodowanie w związku ze skróceniem okresu wypowiedzenia umowy na podstawie art. 36¹§ 1 kp, okresu odbytej czynnej służby lub jej form zastępczych, okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach i szczególnym charakterze, okresów nieskładkowych przypadających w okresie zatrudnienia, jak również danych które są zamieszczane na żądanie pracownika.

Świadectwo pracy nie zawiera w swej treści elementów ocennych, a jedynie fakty wskazane wyżej. Wszystkie stwierdzenia pracodawcy zamieszczone w świadectwie pracy są oświadczeniami wiedzy, zatem zawarte w nim oświadczenie pracodawcy nie tworzy samo przez się praw podmiotowych ani ich nie pozbawia.

Podkreślić należy, iż w świadectwie pracy nie można umieszczać innych informacji, niż określone przepisami prawa pracy. Świadectwo pracy jest dokumentem prywatnym, a nie urzędowym. Stanowi ono dowód tego, że osoba która je podpisała złożyła w imieniu pracodawcy zawarte w nim oświadczenie -art. 245 kpc. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 listopada 1997 roku, III AUa 897/97, OSP 1998, Nr 1 poz. 4)

Pracownik może prowadzić dowody przeciwko treści świadectwa, a także udowadniać innymi środkami dowodowymi niż świadectwo okoliczności, które powinny być objęte treścią świadectwa. (wyrok z dnia 17 maja 1996 roku, I PRN 40/96, Prok. i Pr. 1996, Nr 10, s.58, uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 28 września 1999 roku, III PZP 15/90, OSNCP 1991, Nr 4, poz. 45, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 1997 roku, II UKN 309/97, OSNAPiUS 1998, Nr 17, poz. 518)

W sytuacji, gdy pracownik nie zgadza się z treścią wydanego mu świadectwa może wystąpić z wnioskiem o jego sprostowanie.

Zauważyć należy, iż zgodnie z treścią art. 97 § 2¹ kp pracownik może w ciągu 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy. W razie nieuwzględnienia wniosku pracownikowi przysługuje, w ciągu 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy.

Wskazać należy, iż z treści powołanego wyżej przepisu jednoznacznie wynika, iż uprzednie wystąpienie do pracodawcy o sprostowanie treści świadectwa pracy jest materialnoprawną przesłanką powództwa o sprostowanie świadectwa pracy.

W świetle powyższego wystąpienie do Sądu Pracy z pominięciem pracodawcy skutkuje koniecznością oddalenia powództwa. (J. Iwulski, W. Saletra- Komentarz do Kodeksu Pracy, W. Muszalski- Komentarz do Kodeksu Pracy)

Z materiału dowodowego sprawy nie wynika natomiast, iż powódka z takowym wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy kiedykolwiek wystąpiła.

O powyższym orzeczono, mając na uwadze regulacje powołane wyżej, w punkcie III wyroku.

Odnosnie kosztów procesu:

Zgodnie z treścią art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U Nr 167, poz. 1398 z zm.) opłatę stosunkową pobiera się w sprawach o prawa majątkowe; wynosi ona 5 % wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 złotych i nie więcej niż 100.000 złotych.

Natomiast zgodnie z art. 35 ust 1 zdanie drugie cytowanej ustawy w sprawach z zakresu prawa pracy w których wartość przedmiotu sporu przewyższa kwotę 50.000 złotych pobiera się od wszystkich podlegających opłacie pism procesowych opłatę stosunkową.

W myśl art. 113 ust. 1 kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator lub prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją ku temu podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

W zakresie określenia wpisu sądowego w sprawie Sąd miał na uwadze, iż zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2007 roku Sąd w orzeczeniu kończącym sprawę z zakresu prawa pracy, w której wartość przedmiotu sporu nie przewyższa 50.000 złotych obciąża pozwanego pracodawcę na zasadach określonych w art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U Nr 167, poz. 1398 ze zmianami) kosztami sądowymi, których nie miał obowiązku uiścić pracownik wnoszący powództwo lub odwołanie do sądu, w wyłączeniu opłat od pism wymienionych w art. 35 ust.1 zd.1 powołanej ustawy.

A zatem mając powyższe na uwadze pozwanego obciąża obowiązek uregulowania należności tytułem wpisu sądowego w zakresie uwzględnionego przez Sąd powództwa.

Mając na uwadze, fakt iż strona pozwana przegrała proces w zakresie roszczeń objętych punktem I-II wyroku, Sąd na mocy art. 98 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc oraz art. 35 ust. 1 zdanie 2 w zw. z art. 113 ust. 1 cyt. ustawy nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Kasy Sądu Rejonowego (...)w G.kwotę 125 złotych (5% z kwoty 2.484,40 złotych- po zaokrągleniu 125 złotych)

O powyższym orzeczono w punkcie VII wyroku.

Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach.

Podstawę prawną orzeczenia Sądu o kosztach zastępstwa procesowego stanowił art. 98 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 roku Nr 163 poz. 1348 ze zmianami).

W tym zakresie Sąd miał również na uwadze treść § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015 poz. 1800 ze zm.), zgodnie z którymi do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie Rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do zakończenia postępowania w danej instancji.

Orzekając o powyższych kosztach Sąd miał na uwadze, iż powódka wygrała proces w 30 % (domagała się bowiem kwoty 8.416,30 złotych z tytułu wynagrodzenia, wygrała zaś kwotę 2.484,40 zł). Koszty zatem zastępstwa procesowego na rzecz powódki wyniosły kwotę 270 złotych, zaś na rzecz pozwanego kwotę 690 złotych.

Strona powodowa wniosła również o zasądzenie na jej rzecz kosztów dojazdu na 4 terminy rozpraw, na trasie G.-W.. (k. 250) Rozstrzygając o powyższych Sąd miał na uwadze, iż odległość na trasie W. -G. w obie strony wynosiła 832 km.

Wskazać należy, iż zgodnie z § 2 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 roku w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy koszty używania pojazdów do celów służbowych pokrywa pracodawca według stawek za 1 kilometr przebiegu pojazdu, które nie mogą być wyższe niż dla samochodu osobowego:

a) o pojemności skokowej silnika do 900 cm³ - 0,5214 zł,

b) o pojemności skokowej silnika powyżej 900 cm³ - 0,8358 zł,

Sąd przyjął zatem, iż z tytułu kosztów dojazdu powódki na terminy 4 posiedzeń należność wynosi łączną kwotę 1.996,80 złotych (tj. 832 km w obie strony x 4 = 3.328 km x 0,60 złotych). W podstawie wyliczeń tejże należności Sąd przyjął stawkę 0,60 złotych, jako stawkę uzasadnioną ekonomicznie. Powołane bowiem wyżej Rozporządzenie określa w tym zakresie jedynie stawki maksymalne.

Nadto w odnośnie kosztów procesu poniesionych przez powódkę Sąd uwzględnił również kwotę 20 złotych- z tytułu kosztów związanych z przedstawieniem przez nią wydruku z rachunku bankowego.

Mając zatem na uwadze fakt, iż powódka wygrała proces w 30 % z tytułu kosztów dojazdu oraz kosztów wydruku bankowego należy się jej zwrot od strony pozwanej kwoty w wysokości 605,04 złotych. (1.996,80 złotych + 20 złotych = 2.016,80 złotych x 30% tj. 605,04 złotych)

O powyższym orzeczono zatem w punkcie V wyroku. (270 złotych z tytułu kosztów zastępstwa procesowego + 605,04 złotych z tytułu kosztów procesu)